

Buletinul de știri NS

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Eroi necunoscuți ai rasei albe

Partea 5

Eoin O'Duffy

Lupta albilor pentru supraviețuire în cel de-al Treilea Reich a fost cea mai importantă realizare a secolului XX. Dar mai puțin amintită a fost aceeași luptă în Irlanda. Poporul irlandez, la fel ca orice altă naționalitate ariană, sunt frații și surorile de sânge ale rasei noastre. Evreii nu fac nicio distincție între ei și restul neamurilor din lume și consideră că toate aceste potențiale victime sunt doar niște "goyim", un termen de dispreț josnic pentru neevrei care înseamnă "vite proaste". Ca atare, irlandezii nu au fost mai puțin imuni la perfidia evreilor decât germanii, care și-au găsit salvatorul rasial în Adolf Hitler. La fel, cele mai bune elemente din Irlanda au privit ideologia sa ca pe sabia prin care țara

Eoin O'Duffy

lor putea fi salvată de o amenințare comună care amenința întreaga omenire.

Rădăcinile mișcării rasiale gaelice moderne au luat naștere din tulburările și dezamăgirile provocate de Statul Liber Irlandez, republica din sudul Irlandei, care în anii 1920 a fost rezultatul unei victorii parțiale asupra forțelor de ocupație străine; nordul a rămas (și rămâne) în continuare în mâinile britanicilor. Dar statul de la Dublin care a rezultat a fost plin de corupție și de iresponsabilitate colectivă care caracterizează toate democrațiile. Sacrificiul patrioților irlandezi a fost risipit între certurile și grefarea liberalilor și conservatorilor, în timp ce aceștia se bălăceau fără speranță în chinurile unei depresii mondiale. Din acest amestec democratic de scandaluri politice și mizerie economică, duhoarea urât mirositoare a marxismului a apărut pentru prima dată deasupra Irlandei. Armata republicană irlandeză, altădată naționalistă și eroică, a fost infectată de acest pui nelegitim al democrației liberale, în timp ce Partidul Revoluționar al Muncitorilor, în mod vădit bolșevic, și-a agățat zdrențele roșii stropite cu secera și ciocanul pe străzile tristului Dublin.

Veteranii revoltelor din 1916 și 1920 pentru eliberarea Irlandei au fost bătuți de bandele comuniste sau au fost strigați de mulțimi de marxiști isterici, care considerau în mod deschis că mica Irlandă este doar o treaptă pentru revoluția lor mondială putredă. Același model, de subversiune națională care s-a dezvoltat în toate celelalte state europene, s-a răspândit în insulele britanice și a fost comis de aceeași gloată de evrei internaționali. Veteranii s-au grupat pentru autoprotecție în Asociația Camarazilor din Armată. Costello, un istoric modern al Irlandei contemporane, a descris acest lucru astfel: *În această țară a apărut o mișcare spontană pentru a proteja drepturile și libertățile poporului. Această mișcare particulară, spontană cum a fost, nu a fost în niciun fel organizată, proiectată sau încurajată de vreun partid politic sau de vreun politician. A.C.A. a luat naștere în mod spontan pentru că guvernul, a cărui datorie era să protejeze drepturile cetățenilor săi, a fost neglijent față de această datorie, deoarece a crezut că este în propriul interes să treacă cu vederea huliganismul care se petrecea în fiecare parte a țării."*

Reacția comunistă a fost violentă, dar autoritățile liberale, ele însele uimite de virusul stângist, nu au oferit niciun ajutor celor care au făcut posibil statul lor liber irlandez. Așa că membrii disperați ai A.C.A. au privit la trupele de asalt ale Germaniei, proaspăt victorioase, ca la un exemplu de autoapărare și, la 8 aprilie 1933, s-a născut la Dublin mișcarea Cămășilor Albastre. Folosind ca model S.A. în cămăși maro a lui Adolf Hitler, trupele irlandeze reprezentau elementele cele mai tinere (atât în spirit, cât și în trup) și mai radicale din A.C.A. Acum, veteranii

aveau un pumn cu care să riposteze. Libertatea de exprimare pentru anticomuniști a fost restabilită instantaneu și, în loc ca patrioții să cadă victime ale huliganilor roșii, marxistii s-au trezit brusc la capătul sângeros al unei băței. Culoarea albastră a fost aleasă pentru a simboliza o Irlandă Unită, semnificată de oceanul albastru care înconjură întreaga țară.

Cămășile albastre își aleg liderul

În iunie, tricourile albastre l-au ales în unanimitate pe Eoin O'Duffy să le conducă. El a fost ultimul om cinstit din guvern, iar demiterea sa de către politicienii democrați, care îl urau pentru că nu-l puteau mitui, a provocat un scandal la nivel național. În vârstă de 41 de ani, robustul O'Duffy, cu părul blond, era șeful Poliției Naționale și general în Garda Civilă. În cuvintele lui Maurice Manning, un istoric modern al Cămășilor Albastre, *O'Duffy fusese un comisar de poliție puternic și foarte independent. Avea flerul pentru publicitate și fusese frecvent pe prima pagină a ziarelor în anii 1920. Era extrem de bine cunoscut în întreaga țară. A fost un membru important al Asociației Naționale de Atletism și Ciclism și a condus echipa irlandeză de mare succes la Jocurile Olimpice din 1932. A fost un comandant flamboiant de succes în timpul Războiului de Independență și a ajuns șef adjunct al Statului Major și un apropiat al generalului Michael Collins (care a condus revolta). A fost numit comisar de poliție în 1922 și a deținut funcția de șef al Statului Major al armatei pentru o perioadă după revolta din 1924. Ca urmare, era foarte cunoscut și părea să se afle într-o poziție de o putere independentă considerabilă.*

La momentul numirii sale în tricoul albastru, O'Duffy era cea mai faimoasă figură din Irlanda. "Avea reputația de organizator viguros și competent". Personalitatea "blufată și prietenoasă a lui O'Duffy a făcut din el o figură în țară care rivaliza cu de Valera". La 20 iulie 1933, la o reuniune a A.C.A. care a avut loc la Hotelul Hibernian din Dublin, O'Duffy a fost ales în unanimitate să conducă organizația.

O'Duffy a transformat imediat tricourile albastre în brațul drept al nou createi sale Gărzi Naționale. Scopul declarat al acesteia era de a apăra "interesele naționale și cultura socială" și de a "șterge toate distincțiile de clasă". Să promoveze reunificarea Irlandei. Să se opună comunismului și controlului și influenței străine în afacerile naționale. Să conducă tineretul irlandez într-o mișcare de acțiune națională constructivă și să promoveze și să mențină ordinea socială. Să promoveze formarea unor organizații naționale coordonate ale angajatorilor și angajaților, care, cu ajutorul tribunalelor judiciare, să prevină în mod eficient grevele

și închiderile și să compună în unanimitate diferendele industriale." Calitatea de membru nu mai era limitată la veterani, ci era deschisă "tuturor cetățenilor de origine sau părinți irlandezi"; după cum scria Manning, "singurele persoane excluse sub acest titlu ar fi evreii". O'Duffy a declarat că "Hitler a fost cel mai mare om pe care l-a avut vreodată Germania" și a promis că tricourile albastre irlandeze, ca și tricourile maro ale Führerului, "vor riposta cu spiritul rasei noastre" împotriva dușmanului comun evreu.

Combinăția dintre conducerea dinamică a lui O'Duffy și ideologia cămășii albastre a dus la o explozie populară de acceptare la nivel național. După cum scrie Manning, *Impactul acestei noi mișcări a fost imediat și dramatic. În câteva luni, avea membri și filiale în toate părțile statului. Nimic asemănător nu mai fusese văzut până atunci.* La numai trei zile după numirea lui O'Duffy, numărul membrilor Cămășii Albastre a sărit cu 5.000 de noi aderenți. Cu toate acestea, Garda Națională, într-un articol publicat în care își descria scopurile, făcea tot posibilul pentru a descuraja clubbistii sau pe oricine care nu era extrem de serios în legătură cu mișcarea: *Garda Națională nu se bazează pe persuasiune, ci pe luptă. Este organizată pentru luptă și dorește membri care nu se vor da înapoi de la luptă dacă privești pregătirea Garnizoanelor va speria un atac.* Dar astfel de apeluri la cele mai bune și mai dure elemente din poporul irlandez nu au rămas neauzite. "Alături de acest tip de articol," scrie Manning, "a crescut și s-a răspândit purtarea cămășii albastre, iar în curând aceasta a devenit o privilegie comună în toate părțile țării."

Sprijinul a venit în mare parte din partea fermierilor, a muncitorilor din fabrici, a studenților și, bineînțeles, a veteranilor, toți aceștia constituind fundamentul uman al poporului irlandez. Nici marii gânditori ai țării nu au fost lăsați în afara Gărzii Naționale. Printre primii adepți s-au numărat James Hogan, profesor de istorie la University College, Cork, și profesorul Michael Tierney, președintele University College din Dublin. "Yeats (*William Butler Yeats, marele și faimosul poet*) - în esență un om de dreapta - a fost atât de impresionat de el (O'Duffy) încât a scris un cântec de marș pentru Cămășile Albastre." Dezgustați de corupția endemică a democrației și înfuriați de amenințarea marxismului, aceștia s-au alăturat Gărzii Naționale în număr atât de mare încât la sfârșitul anului 1933 erau 30.000 de Cămași albastre. Înainte de încheierea anului următor, O'Duffy avea peste 120.000 de adepți. Acest lucru, într-o țară de mărimea Irlandei, reprezenta o adevărată mișcare de masă.

Marșul de la Dublin

Cea mai mare demonstrație de forță a avut loc pe 13 august 1934. Mii de oameni participaseră deja până la acea dată la mitingurile Gărzii Naționale din întreaga Irlandă. Dar pentru Marșul asupra Dublinului, nu mai puțin de 20.000 de tricouri albastre s-au adunat din toată țara. Obiectivul lor nu era însă să sfideze autoritățile, ci să organizeze o ceremonie pentru veteranii căzuți la datorie în Războiul de Independență. Marșul abia pornise la drum când deja avea o lungime de peste o jumătate de kilometru. *Conștient în mod neliniștit de modul în care Mussolini devenise Il Duce, guvernul a bănuț că O'Duffy s-ar putea simți dispus să zăbovească atunci când va ajunge până la clădirile guvernamentale. În consecință, a reactivat Legea siguranței publice din 1931. A fost înființată Divizia S (poliție înarmată cu mitraliere și grenade de mână), a fost reînviat tribunalul militar și a fost interzisă parada."*

Intențiile pașnice ale lui O'Duffy au fost evidente, dar demonstrația sa a fost singura scuză de care politicienii liberal-conservatori au avut nevoie pentru a scoate mișcarea în afara legii. El i-a schimbat pur și simplu numele în Tânăra Irlanda, care a fost aproape imediat interzisă, dar care a reapărut la fel de repede sub numele de Liga Tineretului. În cele din urmă, după un alt efort al establishmentului de a desființa mișcarea în instanțe, aceasta a apărut sub numele de Partidul Irlandei Unite, Fine Gael. Titlul a fost ales după un termen care a apărut la Convenția rasială irlandeză care a avut loc la Paris, în 1923. Toată organizația de cămăși albastre a fost menținută de-a lungul acestor schimbări de nume, în timp ce guvernul democratic a manevrat pentru a-i incrimina pe adepții lui O'Duffy. De Valera a anunțat Senatul irlandez, Dail: *Nu vom permite oamenilor să defileze în uniformă. Acest lucru este definitiv. Când se ajunge la acest stadiu, credem că s-a ajuns la un stadiu periculos și este de datoria guvernului să intervină. Guvernul va folosi toate forțele pe care le are la dispoziție pentru a împiedica acest lucru. "*

Declarația lui O'Duffy a fost un răspuns strident: *Suntem un organism legal. Îmbrăcăminte pe care o purtăm este legală. Este aproape incredibil că un guvern poate fi atât de orbit de ura față de adversarii săi politici încât să interzică un organism a cărui activitate poate fi investigată pe deplin și al cărui obiectiv este onest și bun, în timp ce permite ca două sedii comuniste să rămână deschise în Dublin și ca orice fel de activitate comunistă să se desfășoare în întreaga țară. Nu există nimic ilegal în ceea ce privește Cămășile albastre și nicio interdicție sau ordonanță nu poate face ilegală purtarea uneia!"*

În ciuda încercărilor ipocrite ale guvernului de a interzice Fine Gael, aceasta a crescut aproape peste noapte și a devenit a doua organizație politică ca mărime din Irlanda. Eforturile evidente și isterice ale Sistemului de a selecta pentru a fi criminalizată singura mișcare care a dat speranță Irlandei au creat o schimbare deliberată a sentimentelor populare. Chiar și acele persoane de altfel oneste care nu erau în totalitate de acord cu idealurile Cămășilor Albastre au fost îngrozite de tirania evidentă a lui de Valera. Manning scrie: *Într-adevăr, formarea acestui partid - și, cu siguranță, modul în care a fost format - se datorează în mare măsură deciziei guvernului de a interzice Garda Națională. A început să pară că guvernul a calculat grav greșit prin decizia sa de a interzice Cămășile Albastre, pentru că în loc să-l slăbească pe O'Duffy, el apărea acum în fruntea unui partid de opoziție unit, iar în loc să-i zdrobească mișcarea, aceasta avea acum o poziție nouă și consolidată ca parte a unei organizații mult mai mari."*

În timp ce candidații Fine Gael erau aleși în mod legal în Dail, politicienii liberal-conservatori au lăsat deoparte "diferențele fundamentale" cu huliganii comuniști pentru a face cauză comună împotriva cămășilor albastre. Fără nicio provocare, poliția a făcut o razie și a închis clădirea sediului central al Partidului Irlanda Unită, în Dublin, chiar în momentul în care un membru Fine Gael a fost răpit de la domiciliu și bătut până la moarte de către roșii de la I.R.A. Hugh O'Reilly, primul martir al cămășilor albastre, a murit, în mod semnificativ, la cea de-a 18-a aniversare a Marșului lui Mussolini asupra Romei, pe 29 octombrie. În vara următoare, poliția S a deschis focul asupra unor Cămăși albastre neînarmate, ucigând un camarad de 18 ani. Manning scrie: *"Acțiunea poliției speciale de a trage asupra mulțimii a fost ulterior aspru cenzurată de către domnul judecător Hanna de la Înalta Curte, care i-a descris ca fiind o excrescență asupra acestui corp respectabil"(Garda Civică). Împușcăturile din Cork au stârnit o indignare imensă a tricourilor albastre în întreaga țară. Tinerețea bărbatului mort, natura dramatică a întregului incident și modul excesiv și arbitrar în care a reacționat poliția, toate acestea s-au combinat pentru a ridica furia tricourilor albastre la un nou nivel. Orașul și discursul de la mormânt al lui O'Duffy au avut toate elementele unui strigăt emoționant al Cămășilor Albastre pentru a-și intensifica rezistența."*

În timpul unei bătălii extraordinar de violente care a izbucnit la un miting al U.I.P. din Tralee, au explodat bombe, mașini au luat foc, iar O'Duffy însuși a fost rănit grav de un roșu care mânua un ciocan. Dar Cămășile albastre au dat mult mai mult decât au primit, deoarece au început să-i bată pe marxiști înăuntru și în afara I.R.A. spre o binemeritată dispariție. Un indiciu al popularității tot mai mari a Fine Gael în rândul maselor irlandeze a apărut în timpul alegerilor naționale, când a

câștigat locul al doilea în prima sa cursă pentru Senat. De-a lungul anului 1935, în ciuda a tot ceea ce sistemul și comuniștii puteau arunca asupra lor, cămășile albastre mășăluiau din succes în succes, până când progresul lor a început să atragă atenția dincolo de țămurile irlandeze. Pe 19 august, O'Duffy a primit vizita lui Terje Ballsrud, liderul fascismului norvegian, iar pe 15 decembrie, oficialii cămășilor albastre au reprezentat Irlanda la Congresul Fascist Internațional, la Montreaux, Elveția, alături de tovarăși din Italia, Franța, Spania, Portugalia, Austria, Belgia, Olanda, Danemarca, Norvegia, Lituania, Grecia, România și Elveția. Manning scrie că O'Duffy "a privit alegerea sa în Comitetul Muncii al Congresului Fascist Internațional ca pe o mare onoare".

Cămășile albastre au fost interzise

Cu un prestigiu în creștere atât în țară, cât și peste hotare, O'Duffy și legiunile sale de adepți păreau destinați să ajungă la puterea supremă în Irlanda. Dar, la un miting în aer liber din Westport, mișcarea cămășilor albastre a luat sfârșit brusc. După cum povestește Manning: *"Un cordon dublu de poliție a înconjurat platforma, iar două camioane de militari în echipament de război au fost staționate în fața cazarmii de poliție. Alte grupuri de polițiști i-au respins pe toți cei care purtau cămăși albastre. În absența lui O'Duffy, principalul vorbitor a fost Fitzgerald-Denney, care s-a apropiat de platformă în fruntea unei procesiuni de peste 60 de călăreți (cu cămăși albastre). Mitingul a început și, după aproximativ o jumătate de oră, O'Duffy s-a strecurat la marginea mulțimii, unde a fost imediat îngrădit de poliție. A urmat o încăierare și a fost salvat de un grup de susținători ai săi și dus până la umăr pe platformă, unde a început să vorbească. Nici nu terminase prima frază când a fost arestat de comisarul de poliție, care a urcat pe platformă după el. Înconjurat de un număr mare de polițiști, O'Duffy a fost dus la cazarma poliției și adăpostit sub pază sporită. Între timp, mitingul a continuat în mijlocul unor scene de pandemonium total. O ploaie de sticle și de pietre s-a abătut asupra peronului, iar vorbitorii rămași nu se auzau din cauza zgomotului asurzitor. Înainte ca reuniunea să se încheie, doi susținători proeminenți ai lui O'Duffy au fost arestați pentru că purtau cămăși albastre și au fost plasați în custodie alături de liderul lor."*

Revolta poliției din Westport a fost uciderea libertății de exprimare în Irlanda. Criminalizarea Fine Gael-ului de către De Valera a ajuns la îndeplinire. Simplul fapt de a fi un "tricou albastru" era împotriva legii, iar oricine care, în orice formă de manifestare, încerca să exprime o opinie a unui tricou albastru era arestat. Sub

mâna grea a acestei tiranii necruțătoare, literalmente mii de ofițeri și susținători ai U.I.P., chiar și simpatizanți neafiliați organizației, au fost arestați. Nici acuzațiile împotriva acestor adepți nu au fost de natură minoră. Comandantul Ned Cronin, secundul lui O'Duffy, a fost acuzat de răzvrătire. După luni de încarcerare, a fost găsit nevinovat, dar a fost acuzat din nou, de data aceasta de "apartenență la o organizație ilegală". Judecătorul a informat instanța că, dacă Cronin îi denunță public pe Cămășile Albastre, toate acuzațiile împotriva sa vor fi retrase. Fără nici o clipă de ezitare, comandantul a ales închisoarea. O'Duffy a fost reținut sub o serie de acuzații absurde, dintre care nici măcar cei mai răzbunători avocați ai acuzării nu au reușit să le facă să reziste. Dar, la eliberare, a constatat că Partidul Irlanda Unită fusese efectiv decapitat, liderii săi fiind încă în închisoare, iar statutul lor legal fiind redus la "membri ai unei organizații criminale", a căror asociere era posibilă de închisoare. Tirania mascată de democrație se expusese pe deplin, dar mișcarea nu mai putea supraviețui ca fenomen public, iar adepții săi refuzau să-i urmeze pe adevărații criminali ai I.R.A., devenind teroriști clandestini.

"Am fost în Spania"

Povestea tricourilor albastre s-ar fi putut încheia cu arestările din Westport, dar, în iulie 1936, un reprezentant al generalului Francisco Franco s-a întâlnit în secret cu O'Duffy la Dublin. Franco dorea să știe dacă liderul Fine Gael ar fi interesat să strângă un contingent de camarazi pentru a lupta împotriva comuniștilor în Războiul Civil Spaniol. O'Duffy a profitat de această oportunitate. Sfidând guvernul, a făcut un apel public pentru sprijin și a format Brigada irlandeză de voluntari. *Răspunsul*, "a spus el, *ă fost atât de prompt, atât de generos și atât de spontan încât nu pot să îl consider decât un mandat pentru a merge mai departe cu organizarea Brigăzii*." În decurs de o săptămână, avea 5.000 de oameni la comanda sa. În săptămâna următoare, s-au alăturat încă o mie. Cu toate acestea, democrația a ezitat să intervină, deoarece opinia publică din Irlanda catolică era atât de covârșitor favorabilă cauzei naționaliste din Spania, încât chiar și cel mai anti-blanchist politician se temea să critice public eforturile lui O'Duff.

În consecință, a navigat spre Spania la 21 septembrie, ajungând la scurt timp după ce s-a întâlnit cu generalul Mola, comandantul șef al forțelor naționaliste, și cu Franco însuși, care, împreună cu liderul irlandez, a asistat personal la eliberarea Alcazarului, fortăreața eroică care rezistase atât de mult timp asediului republican. Astfel inspirat, O'Duffy s-a întors în Irlanda cu asigurările personale ale lui Franco că i se vor pune la dispoziție antrenamente, provizii, uniforme, arme și o navă care

să-i ducă cămășile albastre pe câmpurile de luptă spaniole. Între timp, guvernul de la Dublin a adoptat o "Lege privind înrolarea în străinătate", care a scos în afara legii Brigada voluntarilor irlandezi. Fără să se descurajeze, O'Duffy a continuat conform planului, dar cu greutățile suplimentare de a lucra în secret. Autoritățile democratice i-au sabotat eforturile ori de câte ori a fost posibil, dar l-au mai liniștit când au aflat că comuniștii irlandezi erau recrutați pentru a se alătura republicanilor spanioli; dacă le permiteau marxiștilor lor dragi să meargă în Spania, împiedicându-i în același timp pe tricourile albastre să meargă și ele, trebuiau să apară ca niște ipocriți de rând. După cum spunea un politician guvernamental cu struguri acriți: *"Este puțin probabil ca guvernul să invoce Legea privind înrolarea în străinătate împotriva generalului O'Duffy și a oamenilor săi veseli, deoarece probabil că își dau seama că Spania este locul cel mai potrivit pentru Don Quijote al nostru irlandez. Războiul civil spaniol ar fi avut cel puțin un scop util dacă ne-ar fi permis să scăpăm de unii dintre sălbaticii noștri de ambele soiuri."*

Astfel, împovărat de autoritățile uneori indiscrete, O'Duffy a reușit să transfere cu succes doar 700 din cei peste 6.000 de bărbați care au solicitat să se alătore I.V.B. După doar o lună de pregătire în cadrul armatei spaniole, aceștia au fost trimiși pe front la Ciempozuelos, unde s-au angajat în luni de zile într-un război acerb în tranșee, expuși atât la focul inamic, cât și la condițiile aspre de iarnă. Pe 13 martie, însă, voluntarii "au trecut peste" și au trecut la o ofensivă care i-a făcut pe marxiști să se clatine. Dar și pierderile I.V.B. au fost grele. Campania din Spania a fost ultima urare a cămășilor albastre. După ce au fost scoși în afara legii în propria lor țară, ei au tras o lovitură de despărțire de Vechiul Inamic și au sfințit pământul iberic cu sângele sacrificiului irlandez. După cum a scris O'Duffy, *Mica noastră unitate nu a jucat un rol foarte important în Războiul Civil Spaniol, pentru că nu a putut, dar ne-am asigurat că țara noastră era reprezentată în lupta împotriva comunismului mondial. Am fost criticați, batjocoriți, calomniați, dar adevărul, caritatea și dreptatea vor prevala, iar timpul ne va justifica motivele. Nu căutăm laude. Ne-am făcut datoria. Ne-am dus în Spania!"*

Ultimul dintre tricourile albastre

Când Brigada s-a întors acasă, cel de-al Doilea Război Mondial era la doar câteva luni distanță, iar poziția de neutralitate oficială a Irlandei a făcut ca suprimarea Cămașilor Albastre să fie cu atât mai ușoară și mai eficientă. Acum, orice activitate desfășurată în numele mișcării trebuia să fie în mod necesar clandestină. La 3 februarie 1939, O'Duffy a fost contactat de Oscar Pfaus, un agent german, care, în

cazul unui război cu vechiul dușman al Irlandei, Marea Britanie, dorea să contacteze elemente irlandeze simpatizante ale celui de-al Treilea Reich. O'Duffy a devenit un intermediar între Pfaus și cei câțiva naționaliști care au rămas în I.R.A. Atât de secrete au fost aceste negocieri, încât nu s-a păstrat aproape nimic despre succesul sau lipsa acestuia. Cu toate acestea, un indiciu ciudat al relațiilor germano-irlandeze din timpul războiului a ieșit la iveală în 1944, când un submarin a fost scufundat de forțele navale britanice în mijlocul Atlanticului. Printre resturile plutitoare se afla trupul unui ofițer din cadrul I.R.A.

În același an, sănătatea lui O'Duffy a cedat și, după o viață întreagă de servicii dinamice pentru rasa sa, a murit pe 30 noiembrie. Avea 52 de ani. Deși Cămășile Albastre încetase să mai existe ca organizație de aproape nouă ani, moartea sa a fost un șoc teribil pentru poporul irlandez. Sentimentul popular a fost atât de răspândit și de intens, încât guvernul s-a simțit presat să-i acorde ultima onoare a unei funeralii de stat. Astfel, în mijlocul unui război sinucigaș din punct de vedere rasial pentru "a salva lumea de fascism", mii de oameni au trecut în fața trupului liderului Cămășilor Albastre, cu brațul drept întins în salutul hitlerist, ca un ultim omagiu adus lui Eoin O'Duffy. Ironia irlandeză a înmormântării sale i-a impresionat pe vechii camarazi ai regretatului general cu privire la puterea irepresibilă a ideologiei pentru care luptaseră în anii treizeci.

Unitatea națională și armonia socială pe care le urmăreau cămășile albastre nu au fost respectate de Irlanda în toate deceniile care au urmat dispariției lor. În ultimii 50 de ani, poporul irlandez a văzut cum ruptura dintre nord și sud a devenit o rană tot mai gravă în țara sa. O mare de sânge continuă să țâșnească peste țară din cauza ororii în care s-a transformat Belfastul. Frica și animozitățile profunde cuprind moștenirea lăsată de alungarea cămășilor albastre. Teroriștii I.R.A. continuă să ucidă și să mutilizeze, în timp ce politicienii liberal-conservatori continuă să vorbească și să vorbească. Între timp, un popor alb neprețuit disperă pentru viitorul copiilor săi.

Deși tricourile albastre au dispărut de mult, ele nu sunt deloc uitate. Sângele și energiile lor au avut un impact asupra peisajului irlandez și, la fel de profund, asupra conștiinței rasiale irlandeze. O'Duffy și legiunile sale nu fac parte doar din istoria națiunii; ei fac parte din tabloul mai larg al mișcării internaționale de resurrecție a omului alb, începută de Adolf Hitler și continuată până în acest moment. Dar se apropie momentul în care steagul lor va fi ridicat din nou din praful trecutului de mâini noi. Atunci Irlanda va trăi din nou, după ani lungi de moarte. Fantomele istoriei vor renaște, iar cântecele cămășilor albastre vor.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
September 1979 20. April 1980 - 1980

Der Kampf geht weiter !

Seitdem haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Tatkraft. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Militärische, politische, wirtschaftliche, kulturelle und wissenschaftliche Fortschritt haben nicht ausgereicht, das Kaiser der göttlichen Idee unserer helden Helden Adolf Hitler zu erreichen.
Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Volk- und Bewegungsmenschen stehen schuldig an Hitler im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern.
Die Bewegung ist eine starke geworden, aber die Gefahr des biologischen Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der sowjetische Gegen ist also dabei, das Volkstum - gegen alle weißen Völkern (V-) zu kämpfen, seine Mittel und Erfindungen, Überlegenheit und Kampfbereitschaft.
"In Kampf" oder "Kampf", es ist ein Weltkrieg oder ein "Brennender", als ein Propagandakrieg, bewiesen oder auf einen Schicksalsschlag an. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hitler!
Gottfried Lisch

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Raportul de față
Interviu cu Molly**
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filosofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mai actualizez galeria foto, dar în principal m-am concentrat pe Adolf Hitler și Armata omenirii
(www.mourningthecrucifix.com/truth.htm) Am ajuns la 21 de pagini acum și mai am atât de multe de făcut. Studiurile celui de-al Doilea Război Mondial este un câmp minat absolut de informații. Câtă informație despre un lucru și câte alte două lucruri de cercetat. Te simți un pic ca și cum ai fi un arheolog, săgărești treburile îngropate. Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie scos la lumină. Putem mulțumi din nou

the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1978 April 26, 2017 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the greatest National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Thousands of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countermens and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal", whether in obvious battle or armed battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Heil Hitler!
Gottfried Lisch

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Stürmer, Pictorial Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Rothemann

**Hitler
in Italy**

English / German / French / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**